

L'AÏLLAMENT POLÍTIC DE TAILÀNDIA HA CONTRIBUÏT AL CREIXEMENT D'UN CENTRE FINANCER UN TANT HANSEÀTIC

Bangkok, a tot drap

Els habitants de Bangkok ostenten la circulació densa i atapeïda com a emblema de la seua prosperitat econòmica. Enfront d'altres ciutats veïnes, l'excés de cotxes i vehicles és per a ells una mostra de llibertat.

Alfred Bosch

Només sortir de l'aeroport, es dispara la voràgine; un ramat de taxistes se t'acosta i, amb somriures de xacal, t'empenten cap als vehicles respectius. Si fas el gest de dirigir-te cap al transport públic, es comença a produir una dramàtica deflació de preus. I quan arribis a la carretera general, amb l'autobús que s'acosta tot exhibint braços i peus per les finestres, podràs aconseguir un taxi deu vegades més econòmic que cinquanta metres enrere. Ja has entrat en la cursa folia.

De bon començament, el trànsit aterroritza. Els conductors són més despreocupats i temeraris amb el pasatge que un convicte arrossegant un carretó de pedra picada. Aparentment, un dels esports nacionals és accelerar l'autobús quan una dona embarassa-

da, amb dues criatures i tres bosses de queviures, intenta grimpar plataforma amunt. Però ni les embarassades fan el boicot a la companyia de transports, entre altres coses perquè, per descomptat, sempre és més segur anar dins d'un vehicle, que no caminar, del tot desprotegit, per la via pública. Es tracta d'apostar al cavall guanyador.

Els habitants de la capital tailandesa, en el fons, ostenten la circulació densa i atapeïda com a emblema de la seva prosperitat econòmica. Enfront de Rangoon, o Vientiane, o certament Phnom Penh, l'excés

de cotxes i vehicles és per a ells una mostra de llibertat i confort. «Si tenim tants cotxes, és perquè hi ha molta riquesa repartida» —ens assegura un taxista— «... i en realitat ens encanta, encara que a vegades resulti una mica pesat».

I efectivament, sovint el via crucis resulta pesat fins a uns extrems neta-ment abusius. És habitual quedar-se dues o tres hores atrapat en un embús, a les hores punta, amb uns semàfors que duren entre vuit i deu minuts de cronòmetre. L'exasperació no es tradueix en simfonies de clàxons, ja que en això els orientals són molt disciplinats; però sí que esclata i es desborda en el precís moment que el vermell passa a taronja, i l'energia continguda s'allibera en una orgia de decibels i monòxid de carboni.

Primer salten les motocicletes, amb més nervi que els mítics Nietos i Sitos a la parrilla de Montjuïc; després engeguen els *tuk-tuks*, uns taxis-tricicle que formen la fauna més característica i perillosa de la ciutat; finalment avancen els utilitaris, busos i camions, deixant enrere un estol de gasos ennegrits i pràcticament sòlids.

Orient i Occident

En el context del sud-est asiàtic, la vitalitat de Bangkok és realment prodigiosa. Els sis o set milions d'habitants porten un tren de vida privilegiat com a tailandesos, però sobretot com a indoxinesos. L'aïllament polític —el país es troba envoltat de règims hostils— ha contribuït al creixement d'un centre financer i comercial un tant hanseàtic. De fa alguns anys, el gruix de les inversions occidentals han desembarcat a Bangkok: i això no passa desapercebut.

Les divises també arriben a la metròpoli asiàtica, en fidel pelegrinatge, a través d'una indústria altament lucrativa: el turisme. El mercat flotant —enganxós, ensopit i molt devaluat—, les zones de prostitució i el recinte monumental del Palau Reial són els objectius predilectes d'aquest turisme

El mercat flotant.

A. BOSCH

Patpong.

zombie. També hi ha el turisme *fari-gola*, de motxil·la i espadenya, que omple les tavernes i les pensions pudents de Banglamphu.

Aquesta segona modalitat de viatger mereix certa atenció perquè tendeix a proliferar cada vegada més i genera, també, la seva pròpia indústria de serveis subsidiaris. El gènere inclou bohemis occidentals de tots els colors, des de *hippies* descolorits fins a *yuppies* en bancarrota, passant per porretes ecologistes, xirucaires ambiciosos, o *dinks* i *oinks* transformats en aventurers de pà sucat amb oli. Totes aquestes subes-

pècies, per definició, són inofensives; tenen per costum seure a les terrasses de Khao San cap a les cinc de la tarda, i no alcen el cul de la cadira per cap concepte fins que els treuen. Tot plegat, són els artífexs principals d'una atmosfera deu vegades més carregada que la del Zürich en la seva bona època, i allarguen les tertúlies i himnes a l'etílic fins a altes hores de la matinada.

També val la pena conèixer els bars més genuïns, entre els quals destaca Chinatown, amb els mercats xinesos, i un entorn cultural propi; la riba

esquerra del riu (nucli original de la ciutat) i els suburbis que s'estenen sense fi per la zona deltaica, sovint inundats d'aigua i de misèria. La delinqüència i el tràfic de drogues són una activitat corrent en aquests districtes, és clar, però els Bruce Lees autòctons no proliferen tant com ens han fet creure a les pel·lícules. Els conflictes que es produeixen tenen molt a veure amb la col·lisió, més aviat traumàtica, entre la societat tradicional i l'allau d'interessos que l'occidentalització de Tailàndia ha provocat.

El mercat del sexe

No és cap tòpic un altre dels subproductes de la invasió occidental: el mercat del sexe. A l'entorn d'aquesta realitat s'han fabricat judicis i prejudicis, sovint precipitats, tant per part dels seus detractors com dels seus advocats: però és innegable que existeix, en una dimensió i varietat francament sorprenents. Val a dir que la compra i venda de favors sexuals no constitueix cap novetat, a Tailàndia, i que es remunta al mercadeig de concubines que fomentaven els monarques de segles arrere.

El turisme no ha fet altra cosa que orientar l'oferta cap a una clientela molt més nombrosa, infinitament més estúpida i amb un poder adquisitiu sovint superior al dels antics dignataris.

Gràcies a aquest *boom*, el ventall de possibilitats que s'obre al consumidor de luxúria oriental és realment incomparable. Arranca en els locals més inesperats i morbosos, com ara les ham-

burgueseries MacDonal's, on es pot caçar al vol alguna universitària fogosa, fins als antros més *hard-core* i *gorja profunda* de Patpong. L'oferta, no cal dir-ho, es fa extensiva als clients de tots dos sexes i a tota mena d'apetències.

A les discoteques, per un preu mòdic, un pot contemplar l'ardor que gasten les princeses adolescents del Siam. Tenim el Palace, NASA, Paradise, Superstar, Flamingo, Diana's i —darrera incorporació— la Superteca. La mit-

a la dialèctica, no parlen ni una gota d'anglès.

Els fulletons turístics són una altra font inesgotable d'informació per als amants de carn fresca. Hi trobem anuncis de tots els colors, des de l'habitual «Noies de primera, Visa i American Express», fins als que ofereixen acompanyant les 24 hores del dia «amb tota mena de serveis, cotxe de lloguer inclòs». Una varietat és la compra de parelles, en tractes que s'acosten de forma clara a l'esclavatge: «Solters o

lletons de xiquetes en bikini, bavejant i murmurant *massage* com qui ven caramels drogats a la sortida d'una escola. Una vegada dins els locals, els espectacles i els parans són d'allò més divertits. Al Kangaroo, el secret rau a no oferir cap mena de privacitat, incorporant en massa els clients a l'espectacle. Al Queen's Castle, una damisel·la es dedica a llançar plàtans amb la seva peça d'armament convencional, i s'explica que un visitant, fa temps, saltà a la fama en enxampar la fruita relliscosa al vol i cruspí-se-la *in situ*.

Riu Chao.

Un altre indret, que comença a fer la competència a Patpong, és el carreró conegut com Soi Cowboy. Un pèl més allunyat del centre, ha bastit el seu renom gràcies a un tracte més familiar i un caràcter molt més afable. L'orientació no és tan comercial ni la bellesa tan cosmètica, i hi impera un ambient festiu que s'agraeix enormement, sobretot quan un hi va de passarell i no pensa consumir. Crazy Cats i Ding Dong semblen ser els locals de moda.

A tot això, se suposa que la prostitució és il·legal a Tailàndia. Hi ha certa hipocresia en l'administració, que per una banda condemna verbalment la indústria del sexe i per l'altra, no només fa la vista grossa, sinó que produeix incentius. Per exemple, quan va sortir la cançó *One night in Bangkok*, es muntà un gran enrenou que obligà el govern a prohibir-la formalment, al·legant «insults al budisme». Res més seriós, però, que les primeres notícies sobre la incidència de la SIDA a Bangkok: quan l'administració començà a disposar de xifres d'afectats, es mobilitzà i orquestrà *ipso facto* una campanya fabulosa per tal de salvar l'artesanat autòcton. Mitja economia estava en perill.

Una falsedat similar es dona en la literatura de viatge que s'ha escrit sobre Bangkok. O bé s'obvia el tema, o bé es dicta alguna sentència moral mentre s'amaga, per exemple, que el 80 per cent dels turistes que visiten la ciutat són mascles —i no hi van pas a fer el soldat—. Tal com ens explica la Samp-hyan, que porta set anys en l'ofici: «No és una qüestió de moral, és una qüestió de diners. Avui, la moral és filla del diner. Quan jo em retiri als trenta anys, seré una dona rica; tornaré al meu poble, em compraré una casa i seré l'enveja de totes les dones que hauran envellit collint arròs i trencant-se l'esquena als camps inundats. Seré respectada i venerada. La moral, per a mi, és això: guanyar diners». □

jana d'edat ronda els 19 o 20 anys, i els *gags* per entretenir el personal són d'allò més imaginatius. A NASA, per exemple, un espectacle de ciència-ficció anima la plebs, amb coets, música del film *2001* i una pluja de globus multicolors, ideal per encaterinar els badocs mentre els més espavilats miren de perdre's en l'espai sideral amb la Valentina Tereixkova o el Iuri Gagarin de torn.

Pujant de to, tenim els serveis proveïts a través dels hotels i catàlegs turístics, on una simple trucada obre les portes d'un món inimaginable, d'un paradís prohibit que només Bangkok pot ostentar amb tal diversitat i facilitat d'accés. Amb una simple insinuació al pencaire més anodí de l'hotel, es pot engegar un ball de preus i de descripcions suculentas que farien empal·lidir els promotors més agosarats de pel·lícules *X* o *sex-shops* de Copenhaguen. Les tarifes poden oscil·lar entre 2.000 i 5.000 pessetes la nit, comissions incloses, amb nenes que suposadament són majors d'edat i que, per a frustració dels seductors donats

divorciats, si voleu casar-vos amb tailandeses educades, sinceres i polides, contacteu el telèfon... ¡compareu i escolliu!».

El carrer del pecat

Parlar de Patpong, a Bangkok, no dona lloc a equívocs. Vol dir cabarets, fanalets vermells i sales de massatge.

El nom correspon a dos carrerons — Patpong I i Patpong II—, situats a la zona d'hotels, que acullen la concentració de negocis relacionats amb la prostitució més gran del món. Si ho comparem amb el carrer Robadors o Sant Ramon, l'aspecte és realment càndid, ja que al costat dels bars i burdells hi podem veure hamburgueseries, parades de souvenirs i botigues de rellotges falsificats. I la policia local se'n cuida prou que els proxenetes —nois de vint-i-pocs anys— no espantin amb males maneres els clients.

De tant en tant, et trobes alguna noia que t'estira del braç per entrar-te en un local, però normalment són els macaronets que fan la feina, esgrimint fu-